

Arrest

nr. 83 033 van 14 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat JANSSENS, loco advocaat P. ROBERT, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, M.K., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van gemengd Ingoesjetisch-Tsjetsjeense origine, afkomstig uit de Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie.

Tot het uitbreken van de tweede oorlog in Tsjetsjenië had u met uw familie in Grozny gewoond.

Daar had u in de periode tussen de beide Tsjetsjeense oorlogen bij een bank gewerkt. Uw chef betaalde u een jaarsalaris niet uit, waardoor u financieel in de problemen kwam. Hij zorgde er echter voor dat alle documenten vernietigd werden, zodat u niets meer kon bewijzen.

Omwille van de gevechten verhuisde uw familie naar Ingoesjetië.

Daar huwde u in 2000 met K.D. (...) (OV X).

In 2005 vernam u dat uw broer S. (...) overleden was in de gevangenis van Volgograd. Pas op dat moment vernam u dat uw broer drie jaar eerder was gearresteerd op de luchthaven in Moskou en nadien veroordeeld was tot een lange gevangenisstraf. Zijn arrestatie gebeurde in de nasleep van het gijzelingsdrama tijdens een voorstelling van Nord-Ost in een theater in Moskou. U hebt nooit geweten waarom hij veroordeeld werd.

In februari 2005, u woonde ondertussen al enkele jaren met uw gezin in Troitskaya, werd uw pleegzoon I.M. (...) (in feite de zoon van uw broer M. (...)) gearresteerd in Ordzhonikidzevskaya en naar de kantoren van de FSB in Noord-Ossetië gebracht. Die dag werd er ook een huiszoeking bij jullie thuis uitgevoerd.

Uw man werd hierbij toen geslagen. Na een proces van ongeveer een jaar werd hij veroordeeld voor terroristische feiten. Na zijn veroordeling, in 2006, verhuisden jullie naar Karabulak.

Voor deze verhuis waren agenten verscheidene keren naar jullie thuis gekomen om vragen te stellen over I. (...) en zijn vrienden. Ook in Karabulak vonden dergelijke bezoeken nog enkele keren plaats. Uiteindelijk besloten jullie in 2008 het land te verlaten.

In september 2008 vertrokken jullie uit Ingoesjetië. Via Grozny, Moskou en Brest reisden jullie naar de Poolse grens, waar jullie op 16 september 2008 asiel aanvroegen. Uw asielaanvraag werd er afgewezen.

U vernam er nog dat in december 2009 in de tuin van uw tweelingbroer A. (...) het lichaam van een Russische man werd gevonden. Volgens u werd het daar opzettelijk gelegd om zo geld te kunnen bekomen van uw familie. Uw broer werd tot tien jaar cel veroordeeld en zit tot op heden opgesloten in Grozny.

In februari 2010 reisden jullie verder naar België, waar jullie asiel aanvroegen op 15 februari 2010. Op 28 april 2010 werd aan jullie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel tot het verlaten van het grondgebied betekend door de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat de Poolse autoriteiten hadden ingestemd met jullie overname.

Jullie keerden echter niet terug naar Polen en vroegen opnieuw asiel aan in België op 31 januari 2011. Van uw oudste zus vernam u telefonisch nog dat agenten in burger bij haar in Tolstoy-yurt geregeld naar u komen informeren."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, M.K., luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de problemen die u en uw man zouden hebben gekend naar aanleiding van de arrestatie en veroordeling van uw neef I.M. (...), over wie u vroeger de voogdij had gehad en die bij u had gewoond en ingeschreven was.

Op de dag van zijn arrestatie zou bij jullie een huiszoeking uitgevoerd zijn, waarbij uw man geslagen werd, en nadien zouden agenten van de ordediensten u (en uw man), zowel thuis in Troitskaya als in Karabulak, waar jullie naartoe waren getrokken om te ontkomen aan problemen, ondervraagd hebben over I. (...) en zijn vrienden. Jullie voelden jullie bedreigd door deze ondervragingen. (CGVS 2 d.d.06/12/2011, p.9) Uw man legde gelijkaardige verklaringen af. (D. (...) - GVS 1 d.d.12/04/2011, p.9, 17)

Verder maakte u nog melding van problemen die u gekend zou hebben met uw chef bij de bank waar u werkte in de periode van president Maskhadov en van problemen die uw broers A. (...) en S. (...) hadden gekend. (CGVS 2, p.14-15)

Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat de problemen van u en uw man voortvloeien uit de zeer hechte band die jullie hadden met I.M. (...). U verklaarde dat u hem groot hebt gebracht sinds zijn geboorte en dat mensen vaak dachten dat hij uw zoon was. (CGVS 1, p.2; CGVS 2, p.13)

Uit de verklaringen van uw man blijkt dat agenten bij de huiszoeking op de dag van I. (...)’ arrestatie bij jullie thuis alle documenten betreffende hem meenamen. U was verantwoordelijk voor zijn opvoeding en hij was bij jullie geregistreerd. (D. (...)- CGVS, p.9) Uit uw verklaringen blijkt ook dat de agenten van de ordediensten die u in Troitskaya en Karabulak ondervroegen, u beschouwden als zijn (pleeg)moeder. Daarom wilden ze van u weten wie zijn vrienden waren. (CGVS 2, p.6, 8, 9) Een verdere aanwijzing voor deze nauwe band werd gevonden in uw verklaringen dat u de enige was van de familie van I. (...) die zich met zijn (rechts)zaak bezig hield, omdat u hem grootgebracht had. (CGVS 2, p.13)

Echter, uw verklaringen betreffende uw betrokkenheid bij de rechtszaak van I.M. (...) zijn op verscheidene punten in tegenspraak met informatie die het Commissariaat-generaal bekam van de mensenrechtenorganisatie Memorial in Nazran, Ingoesjetië, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, heeft contact opgenomen met de afdeling van Memorial in Nazran om een aantal van uw verklaringen na te gaan.

U verklaarde dat u zowel tijdens als na de rechtszaak vaak contact had met medewerkers, advocaten, van Memorial. U verklaarde dat u elke week voor de rechtszitting een afspraak had bij hen en dat u naar hun kantoor ging daarvoor. (CGVS 1, p.5, CGVS 2, p.10-11) U voegde er verder aan toe dat u na het vonnis naar Memorial bleef gaan. (CGVS 2, p.11) U stelde dat de medewerkers van Memorial op de hoogte waren van de problemen die u en uw man persoonlijk ondervonden. Niet enkel A. (...) en T.A. (...), ook de andere medewerkers van Memorial in Nazran waren hiervan op de hoogte. (CGVS 2, p.11)

Uit voormelde informatie blijkt echter dat Memorial geen weet had van familieleden van I.M. (...) die tijdens zijn proces reeds contact hadden met de organisatie.

Pas na zijn veroordeling zou zijn tante naar de organisatie gestapt zijn om schriftelijke verklaringen van I. (...) te bezorgen. Uit het antwoord van Memorial blijkt ook dat zij enkel weet hebben van contacten met de tante. Verder stelt Memorial duidelijk dat in ieder geval deze tante niet verteld heeft dat zij zelf of andere leden van haar familie problemen hadden.

Gelet op uw verklaring als zou u de enige zijn geweest van de familie die zich bezighield met zijn zaak (CGVS 2, p.13), en men bij Memorial slechts weet had van één betrokken familielid, dient te worden aangenomen dat de tante vermeld in het antwoord van Memorial u zou zijn geweest.

Bijgevolg dient te worden besloten dat de informatie van Memorial uw relaas in ernstige mate tegensprekt.

Geconfronteerd met deze vaststelling bleef u erbij dat u tijdens het proces van I. (...) op het kantoor van Memorial bent geweest (CGVS 2, p.13).

Wat betreft eventuele problemen voor familieleden van I. (...), bleef u erbij dat u deze hebt gemeld aan Memorial, en dat zij zelfs een verklaring hebben opgesteld hierover (CGVS 2, p.14), zijnde degene die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas (stuk 17).

Echter, dit document blijkt een geschreven verklaring te zijn van u gericht aan Memorial, hetgeen geenszins hetzelfde is als een bevestiging van Memorial van het feit dat u persoonlijke problemen aan hen gemeld hebt, en zeker geen bevestiging van Memorial dat deze feiten zich effectief hebben voorgedaan.

Uw verklaring als zou deze brief door een medewerker van Memorial opgesteld zijn (CGVS, p.14), kan niet zonder meer bevestigd worden door dit document. Bovendien biedt uw antwoord geenszins een verklaring voor de tegenstrijdigheid tussen uw verklaring als zouden verschillende medewerkers van Memorial op de hoogte zijn geweest van uw problemen (CGVS 2, p.11), en het antwoord van Memorial zelf.

Uw verklaringen worden bovendien nog op een ander punt ondermijnd.

Toen u gevraagd werd of u ooit schriftelijke verklaringen of brieven van I. (...) bezorgd hebt aan Memorial, ontkende u meermaals. (CGVS 2, p.12) Zoals eerder al vermeld, stelt Memorial echter ondubbelzinnig dat de tante van I. (...) schriftelijke verklaringen van hem kwam afgeven. Bijgevolg worden uw verklaringen op dit punt volledig tegengesproken.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen als zou u zich, als enige van de familie, hebben beziggehouden met de zaak van I. (...).

Bovendien ondermijnen zij ook de geloofwaardigheid van door u verklaarde problemen na zijn veroordeling. Beide elementen raken aan de kern van uw asielrelaas.

De geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen omwille van I.M. (...) wordt verder ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Met betrekking tot de ondervragingen in Karabulak, waar jullie sinds 2006 tot aan jullie vertrek in september 2008 woonden, verklaarde u dat de mannen die u vragen kwamen stellen zich nooit identificeerden (CGVS 2, p.8) en nooit gezegd zouden hebben van welke dienst ze waren. U zou dit ook nooit gevraagd hebben. (CGVS 2, p.14)

Nochtans vermeldt uw aan Memorial gerichte schriftelijke verklaring (stuk 17) dat de personen die u vragen kwamen stellen in mei en juni 2008 zich hadden voorgesteld als medewerkers van de MVD (Ministerie van Binnenlandse Zaken) van de Republiek Ingoesjetië.

Toen u geconfronteerd werd met de inhoud van uw schriftelijke verklaring, uitte u enkel het vermoeden dat de persoon van Memorial die verklaring heeft opgesteld dit mogelijk zelf heeft afgeleid en genoteerd "omdat ze ook constant worden vervolgd".

Deze verklaring overtuigt geenszins. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat het hier louter een vermoeden betreft van uwentwege, dat geenszins objectief gestaafd wordt.

Bovendien zijn er in Ingoesjetië verschillende ordediensten, zowel federale als lokale (van de republiek), actief, zodat een dergelijke aanname vanwege een medewerker van een mensenrechtenorganisatie weinig aannemelijk is.

Ten slotte rijst de vraag waarom een medewerker van Memorial een incorrecte weergave van de feiten op papier zou zetten.

De vastgestelde inconsistentie raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de actor(en) van vervolging, en ondermijnt bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Met betrekking tot de vermeende bezoeken en ondervragingen in Karabulak werd bovendien nog een inconsistentie in de verklaringen van uw echtgenoot vastgesteld.

In eerste instantie verklaarde uw man dat jullie in de twee jaar dat jullie in Karabulak woonden, geen problemen meer kenden. Hij voegde daaraan toe dat ze enkel op het adres waar jullie geregistreerd waren in Troitskaya naar jullie kwamen vragen. Hij ontkende daarna nogmaals uitdrukkelijk dat hijzelf of u bezocht werden door de autoriteiten in Karabulak en voegde eraan toe dat ze niet wisten waar jullie verbleven. (D. (...) – CGVS 1, p.16)

Nadat hij geconfronteerd werd met uw schriftelijke verklaring aan Memorial, wijzigde hij zijn verklaring en stelde dat er wel bezoeken waren en dat ze u vragen stelden.

Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, uitte uw man de mogelijkheid dat hij er niet van op de hoogte was en voegde hieraan toe dat u hem niet veel vertelde. (D. (...) – CGVS 1, p.16)

Dit kan geenszins volstaan als verklaring.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat hij zonder meer uw verklaringen bevestigde na confrontatie en vertelde dat hij er niet bij aanwezig was, dat ze u vragen stelden, en dat ze niet gewapend waren (D. (...) – CGVS 1, p.16). Alvast dit laatste was bij de confrontatie niet vermeld.

Bovendien verklaarde u zelf dat u uw man vertelde over deze bezoeken in Karabulak. (CGVS 2, p.9) Zodoende kan bezwaarlijk aangenomen worden dat uw man niet op de hoogte was van de bezoeken. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat deze bezoeken in Karabulak een wezenlijke invloed hebben gehad op jullie vrees voor vervolging. (CGVS 2, p.11; D. (...) – CGVS 1, p.17)

Gelet op de voorgaande vaststellingen is het geenszins geloofwaardig dat uw man in eerste instantie uitdrukkelijk ontkende dat er bezoeken waren geweest van medewerkers van de autoriteiten in Karabulak.

Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Voorts werd er nog een inconsistentie vastgesteld tussen de verklaringen van uw man voor de Poolse autoriteiten, zoals die kunnen worden afgeleid uit de beslissing van de Poolse autoriteiten d.d.27/03/2009 en jullie beider verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

In deze beslissing staat te lezen dat uw man verklaard had dat er voortdurend huiszoeken werden gehouden bij jullie thuis door mensen met maskers. Deze huiszoeken zouden bovendien eens per maand gehouden zijn.

Echter, uw man verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat na de huiszoeking op de dag van de arrestatie van I. (...), tot aan jullie vertrek uit Troitskaya (naar Karabulak) in 2006 slechts twee à drie maal mannen zijn langs geweest in burger om vragen te stellen over I. (...). Enkel de huiszoeking op de dag van zijn arrestatie, en de huiszoeking een week eerder (zie ook infra), zouden gemaskerde mannen in zwarte uniformen uitgevoerd zijn. (D. (...) – CGVS 1, p.14, 15-16) Wat betreft de bezoeken in Karabulak, waar jullie nog ongeveer twee jaar woonden, stelde u dat ze nog "enkele keren" kwamen informeren.

U maakte op geen enkel moment melding van gemaskerde mannen. (CGVS 2, p.8-9)

Gelet op het voorgaande, kan bezwaarlijk gesteld worden dat er maandelijks huiszoeken gehouden werden door gemaskerde agenten, zoals vermeld in de Poolse beslissing.

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij over de kern van zijn asielrelaas consistente verklaringen kan afleggen.

Bovenstaande vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas, aangezien jullie om dezelfde redenen in Polen asiel hadden aangevraagd (D. (...) - CGVS 1, p.17).

Ten slotte werd er nog een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen jullie beider verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen voorafgaand aan de arrestatie van I. (...).

U verklaarde dat er voorafgaand aan zijn arrestatie in februari 2005 en de huiszoeking bij jullie op dezelfde dag, nog een huiszoeking was geweest vijf à zes maanden eerder. Tussen beide huiszoekingen zou er niets gebeurd zijn. (CGVS 2, p.12-13) Uw man daarentegen had eerder verklaard dat er huiszoekingen gebeurden op de dag van de arrestatie van I. (...) en ongeveer een week voordien. (D. (...) – CGVS, p.14)

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat uw man het misschien vergeten was omdat hij een wankele gezondheid heeft.

Dit kan geenszins volstaan als verklaring.

Vooreerst gaf uw man aangaande deze gebeurtenissen niet aan dat hij zich bepaalde zaken niet herinnerde. Bovendien legt u geen medisch attest neer ter staving van eventuele geheugenproblemen omwille van zijn gezondheidstoestand.

Bijgevolg slaagt u er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen.

Gelet op het feit dat zij raakt aan de kern van jullie asielrelaas, met name de problemen die jullie hebben gekend omwille van I.M. (...), wordt de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd.

Bijgevolg dient te worden besloten dat u de door u verklaarde problemen met betrekking tot I.M. (...) geenszins aannemelijk maakt.

Wat betreft de door u vermelde problemen die u zou hebben gekend op uw werk bij een bank in Tsjetsjenië in de periode dat president M. (...) aan de macht was, dient opgemerkt te worden dat in deze geen actuele, gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kon worden vastgesteld.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, toen u werd gevraagd naar andere motieven voor uw vertrek uit Ingoesjetië buiten de problemen in verband met I. (...), geen melding maakte van problemen met uw overste die u niet had uitbetaald. (CGVS 1, p.4)

Ook in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u geen melding van deze problemen. Dit deed u pas bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. (CGVS 2, p.14)

Indien u werkelijk een actuele en gegronde vrees zou kennen omwille van deze problemen, mag verwacht worden dat u deze al eerder kenbaar zou hebben gemaakt.

Daarenboven gaf u, toen u gevraagd waarom u problemen kende door het niet-uitbetalen van uw loon, enkel financiële problemen op. (CGVS 2, p.14) U stelde dat u geen andere problemen had gekend en dat u hierna geen verdere stappen hebt ondernomen. Uw chef zou bovendien enkel uit persoonlijk winstbejag hebben gehandeld. (CGVS 2, p.16)

Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld. Bovendien hebt u nadien nog jarenlang in Ingoesjetië gewoond.

Aangaande de onterechte veroordeling van uw broer S. (...) (infra), uitte u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal nog het vermoeden dat de huidige autoriteiten, omdat u bij deze bank had gewerkt, misschien vermoedden dat u (en uw familie) banden had met de "oppositie". (CGVS 1, p.5) Echter, toen u tijdens het tweede gehoor gevraagd werd naar de motieven van zijn (onterechte) veroordeling gaf u enkel aan dat derden mogelijk dachten dat uw familie geld had omdat u bij een bank had gewerkt. (CGVS 2, p.17) Toen u werd gewezen op de vaststelling dat u eerder andere verklaringen had afgelegd, kon u niet verklaren welke "oppositie" er dan bedoeld zou zijn. (CGVS 2, p.18)

Gelet op deze inconsistente verklaringen kan ook hier geen gegronde vrees voor vervolging omwille van uw voormalige werk worden vastgesteld.

Wat betreft de problemen die uw broers S. (...) en A. (...) zouden hebben gekend, ten slotte, kon evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld.

Ten eerste vermeldde u, toen u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u buiten de problemen omwille van I. (...) nog andere problemen had gekend, in eerste instantie enkel problemen met uw voormalige werkgever maar geen andere. Zelfs toen u geconfronteerd werd met de vaststelling dat u tijdens het eerste gehoor nog andere problemen had aangehaald, vermeldde u de problemen van uw broer niet.

Pas in derde instantie, toen gewezen werd op uw verklaringen aangaande de problemen van uw broers, vermeldde u de dood van uw broer Salman. (CGVS, p.14-15)

Indien u werkelijk heden nog een gegronde vrees zou kennen omwille van de problemen van uw broers A. (...) of S. (...), kan verwacht worden dat u hier spontaan over zou vertellen.

Daarnaast verklaarde u, toen u gevraagd werd wat u zou vrezen bij een eventuele terugkeer naar Ingoesjetië, dat u de ordediensten vreesde. Gevraagd waarom u hen vreesde, verwees u enkel naar uw neef en het feit dat u zijn 'moeder' was, en niet naar eventuele problemen omwille van uw broers. (CGVS 2, p.18)

Aangaande de, volgens u onterechte, veroordeling van uw broer A. (...), dient daarnaast nog vastgesteld te worden dat u van zijn veroordeling of opsluiting geen begin van bewijs neerlegt ter staving van deze feiten. Bovendien is het weinig aannemelijk te noemen dat niemand, indien de autoriteiten deze zaak zouden hebben gefabriceerd omdat ze geld zouden willen van uw familie, tot op heden nog steeds geen geld zou hebben gevraagd. Ten slotte zou er ook niemand zich bezig houden met zijn vrijlating (CGVS 2, p.17)

Deze vaststellingen ondermijnen de aannemelijkheid van uw verklaringen als zou hij onterecht veroordeeld zijn.

Daarenboven dient nog opgemerkt te worden dat u geen melding maakte van problemen voor uw andere broers of zus die nog in Ingoesjetië of Tsjetsjenië verblijven omdat er geen geld betaald werd (CGVS 2, p.17).

Deze vaststelling ondermijnt verder de door u verklaarde vrees.

Wat betreft uw broer S. (...), die in 2005 in de gevangenis van Volgograd gestorven zou zijn, ten slotte, dient nog vastgesteld te worden dat u op geen enkel moment voor het Commissariaat-generaal melding hebt gemaakt van persoonlijke problemen die u gekend zou hebben omwille van hem. Bovendien zou u sinds u in Ingoesjetië woonde en tot aan de arrestatie van I. (...) in 2005 geen problemen gekend hebben met de autoriteiten, behalve één keer in 2004 toen ze u vragen kwamen stellen over I. (...). (CGVS 2, p.12)

Bijgevolg kan er, wat betreft de door u aangehaalde feiten, in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De interne en internationale paspoorten van u en uw man bevatten enkel gegevens betreffende jullie identiteit en reisweg die door mij niet in twijfel getrokken worden.

Uw huwelijksakte bevat enkel gegevens betreffende uw burgerlijke staat; de geboorteaktes van uw kinderen tonen enkel hun identiteit en familieband aan.

Uw werkboekje bevat enkel gegevens aangaande de plaatsen waar en de periode waarin u er gewerkt hebt.

De tijdelijke woonregistraties van u en uw man in Troitskaya vormen een aanwijzing dat jullie daar effectief gewoond hebben. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat uw verblijfsregistratie nog werd vernieuwd toen u reeds in Polen verbleef.

Het artikel van A.P. (...) over (het proces van) I.M. (...) toont aan dat hij effectief gearresteerd werd in Ordzhonikidzevskaya en dat hij berecht werd in Nazran. Uit het artikel valt af te leiden dat hij toegeeft lid te zijn geweest van een gewapende formatie, maar dat hij onder dwang bepaalde terreurdaden heeft bekend. De zaak van I.M. (...) wordt door mij niet in twijfel getrokken. Echter, nergens vermeldt

dit artikel u of uw man, noch de problemen die jullie zouden hebben gekend. Bijgevolg toont dit artikel geenszins uw (hechte) band met hem aan, noch de door jullie verklaarde problemen omwille van I.M. (...).

Deze zaken worden evenmin aangetoond door het schoolattest op naam van I.M. (...), noch het ontvangstbewijs van de gevangenis in Stavropol dat aan u verstuurd werd. Dit laatste document toont enkel aan dat u I.M. (...) iets opstuurde (CGVS 1, p.3), hetgeen geenszins voldoende is om een hechte familieband aan te tonen. Wat het schoolattest betreft, stelde u zelf dat het een bewijs kon zijn dat I. (...) naar school ging. (CGVS 1, p.3) Echter, nergens in het document zijn elementen terug te vinden die wijzen op een hechte familieband.

Uw schriftelijke verklaring gericht aan Memorial, ten slotte, werd eerder reeds besproken.

Het door jullie neergelegde Poolse asieldocument, ten slotte, toont aan wat uw man er verklaard heeft in het kader van zijn asielaanvraag en waarom deze aanvraag geweigerd werd.

Dit vormt echter niet zonder meer een objectief bewijs van de door jullie verklaarde problemen, te meer daar de verklaringen van uw man waarnaar in dit document verwezen worden, inconsistent zijn met jullie verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

Het Commissariaat-generaal beoordeelt onafhankelijk van een beslissing in het kader van een eerdere asielaanvraag in het buitenland het asielrelaas."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, D.K., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine, afkomstig uit de Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie.

In 2000 huwde u met K.M. (...) (OV 6.578.114).

In 2005 vernamen jullie dat de broer van uw vrouw Salman overleden was in de gevangenis van Volgograd. Pas op dat moment leerden jullie dat haar broer drie jaar eerder was gearresteerd op de luchthaven in Moskou en nadien veroordeeld was tot een lange gevangenisstraf.

In februari 2005, u woonde ondertussen al enkele jaren met uw gezin in Troitskaya, werd uw pleegzoon I.M. (...) (in feite de neef van uw vrouw) gearresteerd in Ordzhonikidzevskaya en naar de kantoren van de FSB in Noord-Ossetië gebracht. Die dag werd er ook een huiszoeking bij jullie thuis uitgevoerd. U werd hierbij toen geslagen. I. (...) werd uiteindelijk veroordeeld voor terroristische feiten. Uw vrouw volgde het proces van zeer dichtbij.

Na zijn arrestatie kwamen agenten verscheidene keren naar jullie thuis om vragen te stellen over I. (...). Ook in Karabulak, waar jullie naartoe verhuisden om aan deze situatie te ontkomen, vonden dergelijke bezoeken nog enkele keren plaats.

Uiteindelijk besloten jullie in 2008 het land te verlaten.

In september 2008 vertrokken jullie uit Ingoesjetië. Via Grozny, Moskou en Brest reisden jullie naar de Poolse grens, waar jullie op 16 september 2008 asiel aanvroegen. Uw asielaanvraag werd er afgewezen.

Jullie vernamen er nog dat in december 2009 in de tuin van de tweelingbroer van uw vrouw, A. (...), het lichaam van een Russische man werd gevonden. Hij werd tot tien jaar cel veroordeeld.

In februari 2010 reisden jullie verder naar België, waar jullie asiel aanvroegen op 15 februari 2010.

Op 28 april 2010 werd aan jullie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel tot het verlaten van het grondgebied betekend door de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat de Poolse autoriteiten hadden ingestemd met jullie overname.

Jullie keerden echter niet terug naar Polen en vroegen opnieuw asiel aan in België op 31 januari 2011. Van uw broer vernam u telefonisch nog dat agenten van de ordediensten naar jullie komen informeren op jullie oude adres, waar nu familieleden van uw vrouw wonen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, D.K., luidt als volgt:

"Uit uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenote, M.K. (...), beroept.

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote door mij besloten werd dat uw echtgenote de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing aangaande de asielaanvraag van uw echtgenote luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de problemen die u en uw man zouden hebben gekend naar aanleiding van de arrestatie en veroordeling van uw neef I.M. (...), over wie u vroeger de voogdij had gehad en die bij u had gewoond en ingeschreven was. Op de dag van zijn arrestatie zou bij jullie een huiszoeking uitgevoerd zijn, waarbij uw man geslagen werd, en nadien zouden agenten van de ordediensten u (en uw man), zowel thuis in Troitskaya als in Karabulak, waar jullie naartoe waren getrokken om te ontkomen aan problemen, ondervraagd hebben over I. (...) en zijn vrienden. Jullie voelden jullie bedreigd door deze ondervragingen. (CGVS 2 d.d.06/12/2011, p.9) Uw man legde gelijkaardige verklaringen af. (D. (...)) - GVS 1 d.d.12/04/2011, p.9, 17) Verder maakte u nog melding van problemen die u gekend zou hebben met uw chef bij de bank waar u werkte in de periode van president Maskhadov en van problemen die uw broers A. en S. (...) hadden gekend. (CGVS 2, p.14-15)

Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat de problemen van u en uw man voortvloeien uit de zeer hechte band die jullie hadden met I.M. (...). U verklaarde dat u hem groot hebt gebracht sinds zijn geboorte en dat mensen vaak dachten dat hij uw zoon was. (CGVS 1, p.2; CGVS 2, p.13) Uit de verklaringen van uw man blijkt dat agenten bij de huiszoeking op de dag van I. (...)’ arrestatie bij jullie thuis alle documenten betreffende hem meenamen. U was verantwoordelijk voor zijn opvoeding en hij was bij jullie geregistreerd. (D. (...)) – CGVS, p.9) Uit uw verklaringen blijkt ook dat de agenten van de ordediensten die u in Troitskaya en Karabulak ondervroegen, u beschouwden als zijn (pleeg)moeder. Daarom wilden ze van u weten wie zijn vrienden waren. (CGVS 2, p.6, 8, 9) Een verdere aanwijzing voor deze nauwe band werd gevonden in uw verklaringen dat u de enige was van de familie van I. (...) die zich met zijn (rechts)zaak bezig hield, omdat u hem grootgebracht had. (CGVS 2, p.13)

Echter, uw verklaringen betreffende uw betrokkenheid bij de rechtszaak van I.M. (...) zijn op verscheidene punten in tegenspraak met informatie die het Commissariaat-generaal bekam van de mensenrechtenorganisatie Memorial in Nazran, Ingoesjetië, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, heeft contact opgenomen met de afdeling van Memorial in Nazran om een aantal van uw verklaringen na te gaan.

U verklaarde dat u zowel tijdens als na de rechtszaak vaak contact had met medewerkers, advocaten, van Memorial. U verklaarde dat u elke week voor de rechtszitting een afspraak had bij hen en dat u naar hun kantoor ging daarvoor. (CGVS 1, p.5, CGVS 2, p.10-11) U voegde er verder aan toe dat u na het vonnis naar Memorial bleef gaan. (CGVS 2, p.11) U stelde dat de medewerkers van Memorial op de hoogte waren van de problemen die u en uw man persoonlijk ondervonden. Niet enkel A. (...) en T.A. (...), ook de andere medewerkers van Memorial in Nazran waren hiervan op de hoogte. (CGVS 2, p.11) Uit voormelde informatie blijkt echter dat Memorial geen weet had van familieleden van I.M. (...) die tijdens zijn proces reeds contact hadden met de organisatie. Pas na zijn veroordeling zou zijn tante naar de organisatie gestapt zijn om schriftelijke verklaringen van I. (...) te bezorgen. Uit het antwoord van Memorial blijkt ook dat zij enkel weet hebben van contacten met de tante. Verder stelt Memorial duidelijk dat in ieder geval deze tante niet verteld heeft dat zij zelf of andere leden van haar familie problemen hadden.

Gelet op uw verklaring als zou u de enige zijn geweest van de familie die zich bezighield met zijn zaak (CGVS 2, p.13), en men bij Memorial slechts weet had van één betrokken familielid, dient te worden aangenomen dat de tante vermeld in het antwoord van Memorial u zou zijn geweest. Bijgevolg dient te worden besloten dat de informatie van Memorial uw relaas in ernstige mate tegensprekt. Geconfronteerd met deze vaststelling bleef u erbij dat u tijdens het proces van I. (...) op het kantoor van Memorial bent geweest (CGVS 2, p.13). Wat betreft eventuele problemen voor

familieleden van I. (...), bleef u erbij dat u deze hebt gemeld aan Memorial, en dat zij zelfs een verklaring hebben opgesteld hierover (CGVS 2, p.14), zijnde degene die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas (stuk 17). Echter, dit document blijkt een geschreven verklaring te zijn van u gericht aan Memorial, hetgeen geenszins hetzelfde is als een bevestiging van Memorial van het feit dat u persoonlijke problemen aan hen gemeld hebt, en zeker geen bevestiging van Memorial dat deze feiten zich effectief hebben voorgedaan. Uw verklaring als zou deze brief door een medewerker van Memorial opgesteld zijn (CGVS, p.14), kan niet zonder meer bevestigd worden door dit document. Bovendien biedt uw antwoord geenszins een verklaring voor de tegenstrijdigheid tussen uw verklaring als zouden verschillende medewerkers van Memorial op de hoogte zijn geweest van uw problemen (CGVS 2, p.11), en het antwoord van Memorial zelf.

Uw verklaringen worden bovendien nog op een ander punt ondermijnd. Toen u gevraagd werd of u ooit schriftelijke verklaringen of brieven van I. (...) bezorgd hebt aan Memorial, ontkende u meermaals. (CGVS 2, p.12) Zoals eerder al vermeld, stelt Memorial echter ondubbelzinnig dat de tante van I. (...) schriftelijke verklaringen van hem kwam afgeven. Bijgevolg worden uw verklaringen op dit punt volledig tegengesproken.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen als zou u zich, als enige van de familie, hebben beziggehouden met de zaak van I. (...). Bovendien ondermijnen zij ook de geloofwaardigheid van door u verklaarde problemen na zijn veroordeling. Beide elementen raken aan de kern van uw asielrelaas.

De geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen omwille van I.M. (...) wordt verder ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Met betrekking tot de ondervragingen in Karabulak, waar jullie sinds 2006 tot aan jullie vertrek in september 2008 woonden, verklaarde u dat de mannen die u vragen kwamen stellen zich nooit identificeerden (CGVS 2, p.8) en nooit gezegd zouden hebben van welke dienst ze waren. U zou dit ook nooit gevraagd hebben. (CGVS 2, p.14) Nochtans vermeldt uw aan Memorial gerichte schriftelijke verklaring (stuk 17) dat de personen die u vragen kwamen stellen in mei en juni 2008 zich hadden voorgesteld als medewerkers van de MVD (Ministerie van Binnenlandse Zaken) van de Republiek Ingoesjetï. Toen u geconfronteerd werd met de inhoud van uw schriftelijke verklaring, uitte u enkel het vermoeden dat de persoon van Memorial die verklaring heeft opgesteld dit mogelijk zelf heeft afgeleid en genoteerd "omdat ze ook constant worden vervolgd". Deze verklaring overtuigt geenszins. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat het hier louter een vermoeden betreft van uwentwege, dat geenszins objectief gestaafd wordt. Bovendien zijn er in Ingoesjetï verschillende ordediensten, zowel federale als lokale (van de republiek), actief, zodat een dergelijke aanname vanwege een medewerker van een mensenrechtenorganisatie weinig aannemelijk is. Ten slotte rijst de vraag waarom een medewerker van Memorial een incorrecte weergave van de feiten op papier zou zetten. De vastgestelde inconsistentie raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de actor(en) van vervolging, en ondermijnt bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Met betrekking tot de vermeende bezoeken en ondervragingen in Karabulak werd bovendien nog een inconsistentie in de verklaringen van uw echtgenoot vastgesteld. In eerste instantie verklaarde uw man dat jullie in de twee jaar dat jullie in Karabulak woonden, geen problemen meer kenden. Hij voegde daaraan toe dat ze enkel op het adres waar jullie geregistreerd waren in Troitskaya naar jullie kwamen vragen. Hij ontkende daarna nogmaals uitdrukkelijk dat hijzelf of u bezocht werden door de autoriteiten in Karabulak en voegde eraan toe dat ze niet wisten waar jullie verbleven. (D. (...) – CGVS 1, p.16) Nadat hij geconfronteerd werd met uw schriftelijke verklaring aan Memorial, wijzigde hij zijn verklaring en stelde dat er wel bezoeken waren en dat ze u vragen stelden. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, uitte uw man de mogelijkheid dat hij er niet van op de hoogte was en voegde hieraan toe dat u hem niet veel vertelde. (D. (...) – CGVS 1, p.16) Dit kan geenszins volstaan als verklaring. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat hij zonder meer uw verklaringen bevestigde na confrontatie en vertelde dat hij er niet bij aanwezig was, dat ze u vragen stelden, en dat ze niet gewapend waren (D. (...) – CGVS 1, p.16). Alvast dit laatste was bij de confrontatie niet vermeld. Bovendien verklaarde u zelf dat u uw man vertelde over deze bezoeken in Karabulak. (CGVS 2, p.9) Zodoende kan bezwaarlijk aangenomen worden dat uw man niet op de hoogte was van de bezoeken. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat deze bezoeken in Karabulak een wezenlijke invloed hebben gehad op jullie vrees voor vervolging. (CGVS 2, p.11; D. (...) – CGVS 1, p.17) Gelet op de voorgaande vaststellingen is het geenszins geloofwaardig dat uw man in eerste instantie uitdrukkelijk ontkende dat er bezoeken waren geweest van medewerkers van de autoriteiten in Karabulak. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Voorts werd er nog een inconsistentie vastgesteld tussen de verklaringen van uw man voor de Poolse autoriteiten, zoals die kunnen worden afgeleid uit de beslissing van de Poolse autoriteiten d.d.27/03/2009 en jullie beider verklaringen voor het Commissariaat-generaal. In deze beslissing staat te lezen dat uw man verklaard had dat er voortdurend huiszoeken werden gehouden

bij jullie thuis door mensen met maskers. Deze huiszoekingen zouden bovendien eens per maand gehouden zijn. Echter, uw man verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat na de huiszoeking op de dag van de arrestatie van I. (...), tot aan jullie vertrek uit Troitskaya (naar Karabulak) in 2006 slechts twee à drie maal mannen zijn langs geweest in burger om vragen te stellen over I. (...). Enkel de huiszoeking op de dag van zijn arrestatie, en de huiszoeking een week eerder (zie ook infra), zouden gemaskerde mannen in zwarte uniformen uitgevoerd zijn. (D. (...) – CGVS 1, p.14, 15-16) Wat betreft de bezoeken in Karabulak, waar jullie nog ongeveer twee jaar woonden, stelde u dat ze nog “enkele keren” kwamen informeren. U maakte op geen enkel moment melding van gemaskerde mannen. (CGVS 2, p.8-9) Gelet op het voorgaande, kan bezwaarlijk gesteld worden dat er maandelijks huiszoekingen gehouden werden door gemaskerde agenten, zoals vermeld in de Poolse beslissing. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij over de kern van zijn asielrelaas consistente verklaringen kan afleggen. Bovenstaande vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas, aangezien jullie om dezelfde redenen in Polen asiel hadden aangevraagd (D. (...) - CGVS 1, p.17).

Ten slotte werd er nog een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen jullie beider verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen voorafgaand aan de arrestatie van I. (...). U verklaarde dat er voorafgaand aan zijn arrestatie in februari 2005 en de huiszoeking bij jullie op dezelfde dag, nog een huiszoeking was geweest vijf à zes maanden eerder. Tussen beide huiszoekingen zou er niets gebeurd zijn. (CGVS 2, p.12-13) Uw man daarentegen had eerder verklaard dat er huiszoekingen gebeurden op de dag van de arrestatie van I. (...) en ongeveer een week voordien. (D. (...) – CGVS, p.14) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat uw man het misschien vergeten was omdat hij een wankel gezondheid heeft. Dit kan geenszins volstaan als verklaring. Vooreerst gaf uw man aangaande deze gebeurtenissen niet aan dat hij zich bepaalde zaken niet herinnerde. Bovendien legt u geen medisch attest neer ter staving van eventuele geheugenproblemen omwille van zijn gezondheidstoestand. Bijgevolg slaagt u er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. Gelet op het feit dat zij raakt aan de kern van jullie asielrelaas, met name de problemen die jullie hebben gekend omwille van I.D. (...), wordt de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd.

Bijgevolg dient te worden besloten dat u de door u verklaarde problemen met betrekking tot I.M. (...) geenszins aannemelijk maakt.

Wat betreft de door u vermelde problemen die u zou hebben gekend op uw werk bij een bank in Tsjetsjenië in de periode dat president M. (...) aan de macht was, dient opgemerkt te worden dat in deze geen actuele, gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kon worden vastgesteld.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, toen u werd gevraagd naar andere motieven voor uw vertrek uit Ingoesjetië buiten de problemen in verband met I. (...), geen melding maakte van problemen met uw overste die u niet had uitbetaald. (CGVS 1, p.4) Ook in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u geen melding van deze problemen. Dit deed u pas bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. (CGVS 2, p.14) Indien u werkelijk een actuele en gegronde vrees zou kennen omwille van deze problemen, mag verwacht worden dat u deze al eerder kenbaar zou hebben gemaakt. Daarenboven gaf u, toen u gevraagd waarom u problemen kende door het niet-uitbetalen van uw loon, enkel financiële problemen op. (CGVS 2, p.14) U stelde dat u geen andere problemen had gekend en dat u hierna geen verdere stappen hebt ondernomen. Uw chef zou bovendien enkel uit persoonlijk winstbejag hebben gehandeld. (CGVS 2, p.16) Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld. Bovendien hebt u nadien nog jarenlang in Ingoesjetië gewoond.

Aangaande de onterechte veroordeling van uw broer S. (...) (infra), uitte u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal nog het vermoeden dat de huidige autoriteiten, omdat u bij deze bank had gewerkt, misschien vermoedden dat u (en uw familie) banden had met de “oppositie”. (CGVS 1, p.5) Echter, toen u tijdens het tweede gehoor gevraagd werd naar de motieven van zijn (onterechte) veroordeling gaf u enkel aan dat derden mogelijk dachten dat uw familie geld had omdat u bij een bank had gewerkt. (CGVS 2, p.17) Toen u werd gewezen op de vaststelling dat u eerder andere verklaringen had afgelegd, kon u niet verklaren welke “oppositie” er dan bedoeld zou zijn. (CGVS 2, p.18) Gelet op deze inconsistente verklaringen kan ook hier geen gegronde vrees voor vervolging omwille van uw voormalige werk worden vastgesteld.

Wat betreft de problemen die uw broers S. (...) en A. (...) zouden hebben gekend, ten slotte, kon evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld.

Ten eerste vermeldde u, toen u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u buiten de problemen omwille van I. (...) nog andere problemen had gekend, in eerste instantie enkel problemen met uw voormalige werkgever maar geen andere. Zelfs toen u geconfronteerd werd met de vaststelling dat u tijdens het eerste gehoor nog andere problemen had

aangehaald, vermeldde u de problemen van uw broer niet. Pas in derde instantie, toen gewezen werd op uw verklaringen aangaande de problemen van uw broers, vermeldde u de dood van uw broer Salman. (CGVS, p.14-15) Indien u werkelijk heden nog een gegronde vrees zou kennen omwille van de problemen van uw broers A. (...) of S. (...), kan verwacht worden dat u hier spontaan over zou vertellen.

Daarnaast verklaarde u, toen u gevraagd werd wat u zou vrezen bij een eventuele terugkeer naar Ingoesjetië, dat u de ordediensten vreesde. Gevraagd waarom u hen vreesde, verwees u enkel naar uw neef en het feit dat u zijn 'moeder' was, en niet naar eventuele problemen omwille van uw broers. (CGVS 2, p.18)

Aangaande de, volgens u onterechte, veroordeling van uw broer A. (...), dient daarnaast nog vastgesteld te worden dat u van zijn veroordeling of opsluiting geen begin van bewijs neerlegt ter staving van deze feiten. Bovendien is het weinig aannemelijk te noemen dat niemand, indien de autoriteiten deze zaak zouden hebben gefabriceerd omdat ze geld zouden willen van uw familie, tot op heden nog steeds geen geld zou hebben gevraagd. Ten slotte zou er ook niemand zich bezig houden met zijn vrijlating (CGVS 2, p.17) Deze vaststellingen ondermijnen de aannemelijkheid van uw verklaringen als zou hij onterecht veroordeeld zijn. Daarenboven dient nog opgemerkt te worden dat u geen melding maakte van problemen voor uw andere broers of zus die nog in Ingoesjetië of Tsjetsjenië verblijven omdat er geen geld betaald werd (CGVS 2, p.17). Deze vaststelling ondermijnt verder de door u verklaarde vrees.

Wat betreft uw broer S. (...), die in 2005 in de gevangenis van Volgograd gestorven zou zijn, ten slotte, dient nog vastgesteld te worden dat u op geen enkel moment voor het Commissariaat-generaal melding hebt gemaakt van persoonlijke problemen die u gekend zou hebben omwille van hem. Bovendien zou u sinds u in Ingoesjetië woonde en tot aan de arrestatie van I. (...) in 2005 geen problemen gekend hebben met de autoriteiten, behalve één keer in 2004 toen ze u vragen kwamen stellen over I. (...). (CGVS 2, p.12)

Bijgevolg kan er, wat betreft de door u aangehaalde feiten, in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De interne en internationale paspoorten van u en uw man bevatten enkel gegevens betreffende jullie identiteit en reisweg die door mij niet in twijfel getrokken worden. Uw huwelijksakte bevat enkel gegevens betreffende uw burgerlijke staat; de geboorteaktes van uw kinderen tonen enkel hun identiteit en familieband aan. Uw werkboekje bevat enkel gegevens aangaande de plaatsen waar en de periode waarin u er gewerkt hebt. De tijdelijke woonregistraties van u en uw man in Troitskaya vormen een aanwijzing dat jullie daar effectief gewoond hebben. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat uw verblijfsregistratie nog werd vernieuwd toen u reeds in Polen verbleef. Het artikel van A.P. (...) over (het proces van) I.M. (...) toont aan dat hij effectief gearresteerd werd in Ordzhonikidzevskaya en dat hij berecht werd in Nazran. Uit het artikel valt af te leiden dat hij toegeeft lid te zijn geweest van een gewapende formatie, maar dat hij onder dwang bepaalde terreurdaden heeft bekend. De zaak van I.M. (...) wordt door mij niet in twijfel getrokken. Echter, nergens vermeldt dit artikel u of uw man, noch de problemen die jullie zouden hebben gekend. Bijgevolg toont dit artikel geenszins uw (hechte) band met hem aan, noch de door jullie verklaarde problemen omwille van I.M. (...). Deze zaken worden evenmin

aangetoond door het schoolattest op naam van I.M. (...), noch het ontvangstbewijs van de gevangenis in Stavropol dat aan u verstuurd werd. Dit laatste document toont enkel aan dat u I.M. (...) iets opstuurde (CGVS 1, p.3), hetgeen geenszins voldoende is om een hechte familieband aan te tonen. Wat het schoolattest betreft, stelde u zelf dat het een bewijs kon zijn dat I. (...) naar school ging. (CGVS 1, p.3) Echter, nergens in het document zijn elementen terug te vinden die wijzen op een hechte familieband. Uw schriftelijke verklaring gericht aan Memorial, ten slotte, werd eerder reeds besproken. Het door jullie neergelegde Poolse asielaanvraag, ten slotte, toont aan wat uw man er verklaard heeft in het kader van zijn asielaanvraag en waarom deze aanvraag geweigerd werd. Dit vormt echter niet zonder meer een objectief bewijs van de door jullie verklaarde problemen, te meer daar de verklaringen van uw man waarnaar in dit document verwezen worden, inconsistent zijn met jullie verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Het Commissariaat-generaal beoordeelt onafhankelijk van een beslissing in het kader van een eerdere asielaanvraag in het buitenland het asielrelaas."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 2 maart 2012 een schending aan van artikel 48/3 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers werpen op dat de commissaris-generaal erkent dat de autoriteiten in Ingoesjetie zich schuldig maken aan foltering, wederrechtelijke executies en verdwijningen.

Ze benadrukken dat hun problemen in deze context moeten worden geplaatst en wijzen er nogmaals op dat verzoekster vervolgd wordt door de autoriteiten omdat ze de stiefmoeder is van I.M., die werd veroordeeld voor terroristische activiteiten.

Verzoekers werpen verder op dat Memorial een betrouwbare en ernstige organisatie is. Volgens hen moet er een misverstand gerezen zijn tussen Memorial en de dienst Cedoca.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat ze opnieuw Memorial zullen contacteren in een poging bijkomende documenten ter staving van hun relaas voor te leggen.

Waar de commissaris-generaal in zijn beslissing verwijst naar een aantal tegenstrijdigheden, stellen verzoekers dat deze slechts van subsidair belang zijn en niet kunnen opwegen tegen de eventuele bevestiging door Memorial van de problemen van verzoekers.

Verzoekers vragen van hen de vluchtelingenstatus te erkennen of hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoeker, D.K., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoekster, D.M., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad leidt uit het verzoekschrift van verzoekers af dat zij zich beroepen op een schending van de motiveringsplicht.

De schending van de motiveringsplicht valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers heeft besloten.

Zo stelde de commissaris-generaal vast dat de verklaringen van verzoekster aangaande haar betrokkenheid bij de rechtszaak van I.M. op verschillende punten indruisen tegen de informatie waarover het Commissariaat-generaal dienaangaande beschikt.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal tal van inconsistenties en incoherenties vast, die betrekking hebben op essentiële elementen van verzoeksters relaas. Daarenboven kon verzoekster geen enkel tastbaar begin van bewijs voorleggen ter staving van haar relaas.

De commissaris-generaal liet ten slotte nog gelden dat de verklaringen, afgelegd door verzoeksters echtgenoot, niet stroken met de inhoud van een door verzoekster voorgelegd stuk, met name een schriftelijke verklaring aan Memorial, onderling strijdig zijn én indruisen tegen de verklaringen die hij aflegde voor de Poolse asielinstanties. Bovenstaande motieven werden uitgebreid behandeld in de bestreden beslissingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen elementen aanvoeren die bovenstaande vaststellingen weerleggen. Bijgevolg blijven deze overeind en maakt de Raad deze tot de zijne.

Waar verzoekers benadrukken dat de commissaris-generaal erkent dat de autoriteiten in Ingoesjetië zich schuldig maken aan folteringen, wederrechtelijke executies en verdwijningen, stellen dat hun problemen in deze context moeten worden geplaatst en erop wijzen dat verzoekster vervolgd wordt door de autoriteiten in haar land van herkomst omdat zij de stiefmoeder is van I.M., stelt de Raad vast dat verzoekers zich beperken tot een partiële lezing van de inhoud van de bestreden beslissingen.

De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissingen duidelijk aan dat de situatie in Ingoesjetië heel complex is en bijgevolg een individuele beoordeling zich opdringt.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekers op individuele basis heeft behandeld, daarbij rekening houdend met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekers teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoekers, de daden waaraan ze blootgesteld zijn of blootgesteld zouden kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

Verzoekers werpen in hun verzoekschrift op dat er een misverstand is ontstaan tussen Memorial en de Belgische dienst Cedoca en wijzen erop dat ze Memorial opnieuw zullen contacteren in een poging nieuwe documenten ter staving van hun relaas voor te leggen.

Verzoekers benadrukken dat (zie verzoekschrift p. 4) *“De door de CGVS ingeroepen tegenstrijdigheden zijn van subsidiair belang en zouden niet kunnen wegen tegen een eventuele bevestiging door Memorial van de problemen die de familie van verzoekers kende.”*

De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat verzoekers niet aangeven in welke mate er een misverstand zou zijn tussen de informatie van Memorial en de dienst Cedoca.

De Raad treedt de commissaris-generaal dienaangaande bij waar deze in zijn nota van 11 april 2012 aangeeft dat verzoekers zich beperken tot het minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheden en geen enkele poging ondernemen om deze te weerleggen en/of te rechtvaardigen. De vastgestelde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben betrekking op verschillende kernelementen van het relaas. Verzoekers houden bijgevolg onterecht voor dat de vastgestelde tegenstrijdigheden van subsidiair belang zouden zijn.

Daarenboven stelt de Raad vast dat ofschoon verzoekers in hun verzoekschrift van 2 maart 2012 hadden aangekondigd nieuwe documenten afkomstig van Memorial te zullen voorleggen om hun relaas te staven, nadien geen enkel stuk meer werd bijgebracht.

De opwerping in het verzoekschrift dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet zullen kunnen opwegen tegen de bevestiging van hun problemen door Memorial, blijft bijgevolg dode letter.

De Raad stelt ook vast dat verzoekers zich in het verzoekschrift beperken tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. Dit op zich volstaat echter niet om de motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen en te besluiten dat hun vrees reëel is. Het begrip “gegronde vrees” houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Een verwijzing naar algemene rapporten en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat daartoe niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Verder beperken verzoekers zich in hun verzoekschrift tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de bovenstaande vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat het relaas van verzoekers ongeloofwaardig is.

Verzoekers legden ter zitting een handgeschreven stuk neer dat blijkens de bijgevoegde -niet gelijkvormig verklaarde- vertaling, een verklaring is, gedateerd 18.05.2012, van een buurvrouw van hen tijdens hun verblijf in Ingoesjetië waarin deze stelt dat in die tijd bij verzoekers geregeld huiszoekingen en ondervragingen plaatsvonden door gemaskerde mannen, gekleed in militair uniform, die 's morgens heel vroeg met militaire voertuigen de straat afzetten en niemand toelieten binnen of buiten te gaan en de burens ondervroegen over hun banden met M.I., de neef van verzoekster.

Naast de vaststelling dat verzoekers niet aantonen dat ze dit stuk niet eerder in de loop van de procedure konden voorleggen, zoals vereist in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, blijkt dit stuk een verklaring van een buurvrouw van verzoekers te zijn, welke een gesolliciteerd karakter vertoont, en daarenboven gewag maakt van huiszoekingen en ondervragingen blijkbaar van de huizen van -meerdere- burens (*“...qu'ils perquisitionnent les maisons des voisins et interrogent les gens sur leur liens avec M.I.,...”*).

Dit stuk vermag niet de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen.

De Raad wijst er op documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekers kunnen evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze, wanneer ze naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal. De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op 12 april en 6 december 2011 op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE